

som Redaktioner, som nye Affattelser, og jeg har ikke noget imod disse Vædringsforslag at erindre. — Vædringsforslaget under Nr. 17 har jeg heller ikke noget at erindre imod. Saa kommer jeg til Vædringsforslaget under Nr. 19 til § 35; det er de Vædringsforslag, som handle om Eftergivelse af Fattighjælp. Eftergivelsen skal efter 5 Aar være tvungen, og Bemyndigheden indskrænktes til 1 Aar, efter at Understøttelsen er meddelt. Værede Medlemmer, som erindre mit Standpunkt i den Henseende, som jeg oftere har angivet her i Salen, ville vide, at jeg ikke uden særlig Overvindelse kan gaa ind paa, hvad der her er foreslaaet; jeg er kun gaaet ind derpaa, fordi jeg efterhaanden er kommen til den Overbevisning, at det vil være nødvendigt at komme til Enighed om dette Punkt, hvis man overhovedet vil gennemføre en Fattiglov, og jeg har derfor, om jeg saa maa sige, fundet mig i det, som Flertallet her har foreslaaet, men man maa ikke vente, at jeg skal stille mig venlig overfor og anbefale at gaa ned fra 5 til 2 Aar. Det kan man ikke vente, ligesaa lidt som man kunde vente, at jeg skal støtte Vædringsforslaget under Nr. 21, som vil udplette enhver Bestemmelse om Eftergivelse af Fattighjælp eller rettere etablere den Regel, man nu i Praksis følger. Jeg synes ikke, det kan nægtes, at det maa være naturligt, at man, naar man i det hele vil ordne Forholdet, ordner det i begge Retninger, og naar man kommer til dette, er man virkelig kommen langt ned. — Til § 36 er der under Nr. 22 a stillet et Vædringsforslag af 2 af Udvalgets Medlemmer; jeg skal næsten tro, at det var en Yrring, som jeg har benyttet ved 2den Behandling, som har foranlediget, at dette Forslag blev stillet. Jeg skal dog bemærke, at jeg ikke lægger særlig Vægt paa, om det bliver vedtaget eller ikke, og at det ikke behøver at vedtages. Dets Vedtagelse er kun motiveret ved den Bestemmelse, som er sat ind i § 44. Der blev gjort opmærksom derpaa forleden; men der vil alligevel være Tilfælde, hvor § 36 vil komme til fuld Anvendelse, idet den handler om afsøbe trængende. Man behøver ikke at vedtage denne Vædring; thi § 36 er ikke nogen Konsekvens af § 44. Dog det skal jeg stille. Spørgsmaalet har ikke stor Betydning. — Vædringsforslagene under Nr. 22 b og 23 til § 40 behøver jeg ikke at udtale mig om. Saa kommer jeg til Vædringsforslaget under Nr. 27 til § 42, som er stillet af Flertallet, og som jeg selvfølgelig kan anbefale. (Afbrudelse af Henning Jensen). Ja, det er sandt, der er stillet af Mindretallet nogle

Vædringsforslag til § 41, og da jeg har taget alting med, burde jeg have omtalt dem for Vædringsforslagene til § 42, men der kan jo hødes derpaa ved at omtale dem nu. Vædringsforslaget under Nr. 24 til § 41 gaar ud paa, kortelig sagt, at gøre Straffebestemmelserne kempeligere, særlig paa Tvangsarbejdsanstalter, og Mindretallets Ordfører forklarede udførlig, hvorfor han stillede det. Jeg skal gøre opmærksom paa, at ved 2den Behandling enedes man om en Affattelse, som var en ikke ringe Formildelse af, hvad der var foreslaaet i Regeringsforslaget, og jeg anbefaler derfor, at man forkaster dette Forslag samt Nr. 25 og 26 og bliver staaende derved. For øvrigt vil man vide, at det er en Bestemmelse, som ligger mig fiernere, idet Bedømmelsen af disse Forhold henhøre under en anden Minister, nemlig Justitsministeren.

Til § 44 er stillet meget væsentlige Vædringer; de gaa ikke blot ud paa Bestemmelser, som oprindeligt findes i Lovforslaget, at de Udgifter ikke skulle refunderes, men gaa ud paa at bestemme, at de nævnte Understøttelser ikke skulle betragtes som Fattighjælp. Disse Forslag foreslaar det ærede Mindretal ubestemt. Det kan for første Djekest synes besynderligt; men i og for sig er der god Mening deri, thi det ærede Mindretal vil have en ny § 71, som ellers foreslaas ubestemt. Jeg kan udsætte at omtale dette Forhold, indtil jeg kommer dertil. Enhver maa erkende, at nu er § 44 overordentlig human; de omhandlede Udgifter blive ikke refunderede, blive overhovedet ikke Fattighjælp; det forekommer mig ikke, at man kan kræve mere. Jeg kommer saa til Vædringsforslaget under Nr. 30 til § 51, som angaar Hjemsendelsen. Der er Bestemmelsen, naar man ser det oprindelige Forhold i Regeringsforslaget, stærket lige overfor enlig stillede Personer, dog med Undtagelser, men de ere gjorde mildere overfor Familier. Det er i og for sig vistnok den Vej, man skal gaa; jeg synes ikke i alle Maader godt om selve Bestemmelsen; men jeg skal ikke modsætte mig den. Jeg maa give den ærede Ordfører for Mindretallet Ret i, at der er en lille Sætning i andet Stykke af Vædringsforslaget, som ikke kan siges at være særdeles vel formuleret; det er rigtigt. Det kan dog ikke give Anledning til nogen virkelig Misforstaaelse; men i sproglig Henseende kunde det, der staa, sikkert være udtrykt lidt bedre. Det ærede Mindretal har ogsaa stillet en Vædring under Nr. 32 til § 51. Det ærede Mindretal vil hævde en vis Frist, inden hvilken vedkommende Person ikke maa hjemsendes, men Flertallet